

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการเข้าร่วมกลุ่มจิตสัมพันธ์ต่อความ
เจริญส่วนบุคคล

สมมติฐานในการวิจัย

กลุ่มทดลองที่ได้เข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์จะมีความเจริญส่วนบุคคลสูงกว่ากลุ่มควบคุม
ที่ไม่ได้เข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา
2526 ที่อาสาสมัครมาเข้าร่วมในการวิจัยจำนวน 26 คน ซึ่งได้จากการสุ่มผู้มาสมัคร
ทั้งหมด แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 13 คน เป็นชาย 6 คน หญิง 7 คน และกลุ่มควบคุม
13 คน เป็นชาย 6 คน และหญิง 7 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดความเจริญส่วนบุคคล ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
2. แบบสอบถามประเมินผลการเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์ วงสมาชิกในกลุ่ม

วิธีดำเนินการวิจัย

1. เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่แบบวัด 1 ฉบับ และแบบสอบถาม
1 ฉบับ เทปบันทึกเสียงพร้อมเครื่องเล่น เทป ติดต่อพาดหุและสถานที่ในการทำกลุ่มวงหน้า

2. ทดลองใช้แบบวัดเพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดโดยการหาความ
แม่นยำตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และความเชื่อถือได้ (Reliability)

3. วิธีดำเนินการวิจัย โดยมีขั้นตอนดังนี้คือ

3.1 กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มตอบแบบวัดความเครียดส่วนบุคคลในครั้ง
ทดสอบก่อนการทดลอง (pretest)

3.2 กลุ่มทดลองได้เข้าร่วมกลุ่มจิตสัมพันธ์ โดยใช้เวลาในการเข้า
กลุ่มต่อเนื่องกันเป็นเวลา 3 วัน 2 คืน 1 ครั้ง ส่วนกลุ่มควบคุมไม่มีการเข้ากลุ่ม

3.3 กลุ่มทดลองตอบแบบวัดความเครียดส่วนบุคคลและแบบสอบถาม
ประเมินผลการเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์ในครั้งทดสอบหลังการทดลอง (posttest)
ภายหลังเสร็จสิ้นการเข้ากลุ่ม

3.4 กลุ่มควบคุมตอบแบบวัดความเครียดส่วนบุคคล ในครั้งทดสอบหลัง
การทดลอง (posttest) ในวันรุ่งขึ้นถัดจากวันสิ้นสุดกลุ่ม

3.5 เก็บรวบรวมข้อมูล ตรวจสอบให้คะแนนคำตอบจากแบบวัดความเครียด
ส่วนบุคคลและแบบสอบถามประเมินผลการเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์ แล้วนำข้อมูลที่ได้นำวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่ามัธยฐานเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
ของคะแนนจากแบบวัดความเครียดส่วนบุคคลครั้งทดสอบก่อนการทดลอง (pretest)
ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2. หาค่ามัธยฐานเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
ของคะแนนจากแบบวัดความเครียดส่วนบุคคลครั้งทดสอบหลังการทดลอง (posttest)
ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

3. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนครั้งทดสอบก่อนการทดลอง (pretest)
และครั้งทดสอบหลังการทดลอง (posttest) ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดย
ใช้ค่าที (t-test) ของแมกเนมาร์ (McNemar)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มทดลองที่ได้เข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์มีลักษณะความเฉลียวฉลาดสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่า ผลของการเข้าร่วมกลุ่มจิตสัมพันธ์ มีผลต่อความเฉลียวฉลาดส่วนบุคคล

ข้อสังเกตบางประการ

ในการวิจัยครั้งนี้ยังมีความไม่สมบูรณ์อยู่บ้าง ซึ่งอาจจะเนื่องมาจาก

1. การให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบวัดในครั้งทดลองหลังการทดลอง (posttest) ไม่พร้อมกัน เนื่องจากต่อมาอีกในกลุ่มทดลองบางคนไม่สามารถที่จะมาตอบแบบวัดในวันรุ่งขึ้น ถัดจากวันสิ้นสุดกลุ่มได้ ผู้วิจัยจึงให้กลุ่มทดลองตอบแบบวัดภายหลังสิ้นสุดกลุ่ม ส่วนกลุ่มควบคุมให้ตอบแบบวัดในวันรุ่งขึ้นถัดจากวันสิ้นสุดกลุ่ม ซึ่งการให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบวัดไม่พร้อมกันนี้อาจจะทำให้ข้อมูลที่ได้แตกต่างไปจากการที่ให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบวัดในวันเดียวกัน
2. แบบวัดความเฉลียวฉลาดส่วนบุคคลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมานั้น จำนวนข้อความที่มีความหมายไปในทางบวกกับจำนวนข้อความที่มีความหมายไปในทางลบแตกต่างกันมากระหว่างจะส่งผลต่อข้อมูลที่ได้อาจทำให้การวัดคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริงไปได้

ข้อเสนอแนะ

1. ควรจะศึกษาถึงผลระยะยาวของการเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์ว่าความเฉลียวฉลาดส่วนบุคคลจะมีการเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ หลังจากที่ได้เข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์มาแล้ว 1 เดือน 2 เดือน 6 เดือน หรือ 1 ปี
2. ควรจะศึกษาถึงผลของกลุ่มจิตสัมพันธ์ต่อกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ เช่น ทหารที่พิการจากสงคราม เด็กกำพร้า คนตาบอด ผู้ล้ามรล่ ฯลฯ ว่าจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงความเฉลียวฉลาดส่วนบุคคลหรือไม่